

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ז' - חלק ט'

קונטרס 189

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

כּוֹרְסֵיִיא, וּמֵאן דְּרָכִיב שְׁלִיט. בְּעִידָנָא דְנָטִיל מֵהָא
כּוֹרְסֵיִיא, וַיְתִיב עַל כּוֹרְסֵיִיא אַחְרָא, כּוֹרְסֵיִיא קַדְמָאָה
רְמִיו, דְּלֹא שְׁלֵטָא אֶלָּא אִיהוּ דְרָכִיב בֵּיה עֵתִיק יוֹמִין.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יְהוֹדָה, יִתְתַּקֵּן אַרְחָךְ, וַיִּיתִי בְךָ
מֵעֵתִיק יוֹמִין.

וְתָא חֲזִי, כְּתִיב (ישעיה מא) אָנִי יי ראשון וְאֵת אַחֲרוֹנִים
אָנִי הוּא. כֹּלָּא הוּא, וְהוּא סְתִים מְכַל סְטְרוּי.
(בְּהֵאִי) חוֹטְמָא. תַּאנָּא, בְּחוֹטְמָא אֲשֶׁתְּמוֹדַע פְּרָצוּפָא.

וְתָא חֲזִי, מַה (דף ק"ל ע"ב) בֵּין עֵתִיקָא, לְזַעִיר אַפִּין.
דָּא מְאָרִיָּה דְחוֹטְמָא מִתְד נּוֹקְבָא חֲזִין, וּמִתְד
נּוֹקְבָא חֲזִין דְחֲזִין. הָאִי חוֹטְמָא. הוּא פְּרַדְשָׁקָא, דְבֵיה

ספר נפלאות הזוהר

עַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְּאִיהוּ אִיסוּר וְהִיתָר. [ובעץ הדעת טוב ורע שמשם הוא ענין
איסור והיתר, דהיינו על ידי התורה שבעל פה שהיא ששה סדרי משנה שמצד מלאך
מט"ט, יתעלו התלמידי חכמים מחמת שייגעו עצמם בעסק התורה שבעל פה] וּבְאִינוֹן
רְזִין דְּאֶתְגַּלְגְּלִין עַל יְדָךְ, [ובאלו הסודות שנתגלו על ידך], וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם. [דהיינו]
פְּמִלַּח דְּמִמְתְּקָת בְּשָׂרָא, הָכִי יִתְמַתְּקוֹן בְּרִזְיָא דְאֶתְגַּלְגְּלִין עַל יְדָךְ, פֶּל אִינוֹן קוּשְׁיִין
וּמְחִלּוּקוֹת, [כמלח הממתקת את הבשר, כך יתמתקו ויתיישבו בכח הסודות שנתגלו
על ידך כל אלו הקושיות והמחלוקות, כי יש כמה מאמרי חז"ל שאינן מתיישבים
אלא על דרך הסוד], דְּמִיִּין מְרִירָן דְּאוּרִיָּתָא דְבַעַל פֶּה, [כי מים המרים של התורה
שבעל פה, דהיינו מה שטעמו טעם מר בתורה מחמת הקושיות], אֶתְהַדְרוּ מְתִיקָן מִי
אוּרִיָּתָא, [על ידי הסודות חוזרים להיות מי התורה מתוקים].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

נָשִׁיב רוּחָא דְחַיִּי, לְזַעֵיר אַפִּינִי. וְקָרִינֵן לִיה סְלִיחָה.
וְהוּא גַחַת רוּחַ, אֶתְבַּסְמוּתָא דְרוּחָא.

דְרוּחָא דְנַפְיָא (מִהֶבָא) מְאִינֵן נוֹקְבִי, חַד רוּחָא נַפְיָא
לְזַעֵיר אַפִּינִי. לְאַתְעָרָא (ס"א חַיִּין מִכָּל סְטָרִין, חִירוּ
מִכָּל סְטָרִי, חַיִּין דְחַיִּין) לִיה בְּגַנְתָּא דְעַדֵּן. וְחַד רוּחָא דְחַיִּי,
דְבִיה זְמִין לְזַמְנָא לְבְרִיה דְדוּד, לְמַנְדַּע חֲכָמָתָא.
וּמְהֵהוּא נוֹקְבָא, אֶתְעָר וְנַפְיָא רוּחָא מְמוּחָא סְתִימָאָה,
וְזַמִּין לְאַשְׂרָאָה עַל מַלְכָּא מְשִׁיחָא, דְכְּתִיב, (ישעיה יא)
וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְיָ רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה
רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ. הָא הָכָא אַרְבַּע רוּחִין, וְהָא רוּחָא
חָדָא אַמְרִינֵן. אַמְאֵי תִלְתָּ. קוּם רַבִּי יוֹסִי בְקִיּוּמָךְ.

ספר נפלאות הזוהר

וְיִסוּרִין דִּילָךְ, [וְהִיסוּרִים וְהַצַּעַר שֶׁלךְ, דְהַיִּינוּ הַצַּעַר שֶׁמְגִיעַ לְהַעוֹסְקִים בְּתוֹרָה,
בְּרִינֵן אֵלֶיךָ דְאַתְגַּלְיִין עַל יְדֶךָ, זְהוּן לָךְ מְתִיקָן, בְּסוּדוֹת הָאֵלּוּ שֶׁמִּתְגַּלִּים עַל יַדךָ יְהוּ
לְךָ מִתּוֹקִים, כִּי עַל יְדֵי הַסוּד יִשְׁיֵגוּ אֶת מַעְלוֹת הַיִּסוּרִים, וְכַשְׁאֲדָם מְשִׁיג אֶת מַעְלוֹת
הַיִּסוּרִים יִשְׁמַח בָּהֶם.] וְיִהְיֶה לָךְ כָּל דְחֻקֵּיךָ דִּילָךְ, בְּחֻלְמִין דְעֵבְרִין. [וְיִחְזוּרוּ לְךָ כֹּל
הַצָּרוֹת שֶׁעָבְרוּ עֲלֶיךָ כִּמוֹ חֲלוּמוֹת שֶׁעוֹבְרִים וְאִינֵם], וְחֻלְמִים, בְּהִיפּוּף אֶתְוֹן מְלִ"ח.
דְּמִמְתַּקְתָּ יַת בְּשָׂרָא. [וּמִלַּת חֲל"ם בְּהִיפּוּךְ הָאוֹתִיוֹת הִיא מְלִ"ח הַמִּמְתַּקֶּת אֶת הַבְּשָׂרָה,
אוּף יִסוּרִין מְמַתְקִים. [כַּךְ הַיִּסוּרִים שֶׁמִּמְתַּקִּים כִּמְלַח יְהוּ כִּמוֹ חֲלוּם], כְּמָה דְאוּקְמוּךְ.
[כִּמוֹ שֶׁבִיאָרוּ הַחֲכָמִים (עֵין מַסַּכַת בְּרֻכּוֹת דָּף ה' ע"א)].

דַּאינֹן עֲרֵבִין פְּקֻלָּא דְתוֹרָא דָא, זַ"ה וְזֵא"ת תּוֹר שְׁוִין.

פְּקֻל הַתּוֹר הַזֶּה, זַ"ה וְזֵא"ת תּוֹר שְׁוִים.

מָה רוּצָה לוֹמַר? וְסוּד הַדְּבָר - בְּזִמְן שְׁלֵא תְהִיז תַּחַת כַּנְפֵי הַשְּׂכִינָה, א' שֶׁל זֹאת יוֹרֵד, וְהוּא מִתַּחַת לְכָל, וְעוֹלָה ה' שֶׁל זֶה אֵל וְאַנְהוּ מִשְׁתַּחֲוֶה הַבַּיִת, שֶׁה"א לֹא יִכְלֶה לְדוֹר וּלְהִיּוֹת בֵּין עַמִּים נִכְרִים, שֶׁה"א קְדוּשָׁה חֲתוּכָה מִן הַשֶּׁם. ה"א אֶלֶף: ה"א עֲדִיפָה בַּקְדָּשָׁה, א' עֲדִיפָה לְאוֹתוֹת. כְּשִׁישׁוּבוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְצָם, ה"א קְדוּשָׁה שֶׁהיא חֲתוּכָה מִן הַשֶּׁם שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, תֵּשׁוּב בְּזֶה וְיֵצֵא מִנֵּיִן מִתְקַן.

רְבִי אֲבָא פִּתַח וְאָמַר, (ישעיה מ) מִי מְדַד בְּשַׁעְלוֹ מִים וְשָׁמַיִם בְּזֶרֶת תַּפְּזֵן. זֶה תּוֹר, שְׁוִין פְּכִיכּוֹל ז' לְר', ר' לְת', ו' לְה', זֶרֶת שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁשׁ מְאוֹת שְׁבַעִים שָׁנִים. מִכָּאן מִן הַשָּׁמַיִם וְעַד הָאָרֶץ, כִּיֶּצֵד? תוֹר, זֶרֶת ו"ה ה"ו תר"ו. הַקְדָּמָה ה' ל'ו' וְהַקְדָּמָה ו' לְת', ת' לְר', ר' לְז', (שמות כח) רְבוּעַ יְהִיָּה כְּפוּל זֶרֶת אֲרָכּוֹ וְזֶרֶת רְחִבּוֹ כְּפוּל.

וַיֹּאמֶר קָחֶם נָא אֵלַי וְאַבְרָכֶם. יֹאמֶר, מִשְׁהִיז מִתְעַסְקִים בְּדַבְּרֵי תוֹרָה וְהִלְתָּה מִדָּה זֹו בֵּין חַכְמֵיהֶם, אֲבָרְךָ אוֹתָם, וְהַסּוּד - (בראשית לב) וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַה שְּׁמֶךָ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב. וַיֹּאמֶר לְמָה זֶה תִּשְׁאֵל לְשִׁמִּי. וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב, מִנֵּיִן זֶה לְמִנֵּיִן הִרְאִישׁוֹן שֶׁלְפָנָיו, כְּמוֹ שֶׁפָּרְשָׁנוּ בְּמִקּוּמוֹ.

וְסוּד אַחֵר - וַיִּשְׁאֵל יַעֲקֹב וְגו', וַיֹּאמֶר לְמָה זֶה תִּשְׁאֵל לְשִׁמִּי וַיִּבְרָךְ אֹתוֹ שֵׁם. זֶה לֹא עֲתִיד, אֲלֵא בְּזִכְרוֹתָיו שֶׁל זֶה לְבָרְךָ אוֹתָם. וְסוּד גְּדוּל שְׁנֵי בְּמִקּוּם שֶׁל הַפְּסוּק הַזֶּה, אֲבָל לֹא בְּאִתִּי לְפָנֶיךָ אֲלֵא לְהַשְׁמִיעַ פְּסוּק זֶה שְׂאִמְרָתִי מִלְּפָנֵי שְׂאִמְרָתִי לְךָ שֶׁהַתּוֹרָה נִקְרְאתָ זֶה. כְּתוּב (שופטים

מֵאִי קָא מִיִּירֵי. וְרִזָּא דְמַלְתָּא, בְּעַדְנָא דְלֵא תְהוּיִין תַּחֲוֹת גְּדַפֵּי שְׂכִינְתָּא, א' דְלִזְזֵאת נְחִית, וְהוּא מִתַּחֲוֹת לְכֻלָּא, וְסְלִיקַת ה', דְזֵה אֵלֵי וְאַנְהוּ, מִדְּתַרְבַּב בֵּיתָא, דְה"א, לֵא יִכְלֵא לְדוֹר וּלְמַהוּי בֵּין עַמְּמִין נוֹכְרָאִין, דְה"א קְדִישָׁא חֲתוּכָא מִן שְׁמָא. ה"א אֶלֶף, ה"א עֲדִיפָת בַּקְדוּשָׁא, א' עֲדִיפָת לְאַתּוּן. כַּד יְתוּבוּן יִשְׂרָאֵל לְאַרְעֵהוּן, ה"א קְדִישָׁא דְהִיא חֲתוּכָא מִן שְׁמָא דְקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, תִּיתוּב בְּזֶה וַיְפּוֹק מִנֵּיִנָּא תַּקְנֵתָא.

רְבִי אֲבָא פִּתַח וְאָמַר, (ישעיה מ) מִי מְדַד בְּשַׁעְלוֹ מִים וְשָׁמַיִם בְּזֶרֶת תַּפְּזֵן, זֶה תּוֹר, שְׁוִין פְּכִיכּוֹל, ז' לְר', ר' לְת', ו' לְה', זֶרֶתָא דְקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּשִׁית מְאָה וְשְׁבַעִין שָׁנִין, מִהְּכָא מִן שְׁמִיא, וְעַד אֲרַעָא, כִּיֶּצֵד תוֹר, זֶרֶת ו"ה ה"ו תר"ז, אֲתַקְדָּמַת ה' ל'ו'. וְאֲתַקְדָּמַת ו' לְת', ת' לְר', ר' לְז', (שמות כח) רְבוּעַ יְהִיָּה כְּפוּל זֶרֶת אֲרָכּוֹ וְזֶרֶת רְחִבּוֹ כְּפוּל. וַיֹּאמֶר קָחֶם נָא אֵלַי וְאַבְרָכֶם, יֹאמֶר מִדְּהוּוּ בְּפִתְגָמֵי אוּרִייתָא מִתְעַסְקִין, וְהוּא דָא מְכִילְתָּא בֵּין חַכְמֵיהוּ, אֲבָרְכִינוּן, וְרִזָּא (בראשית לב) וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַה שְּׁמֶךָ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב. וַיֹּאמֶר (דף רטז ע"א) לְמָה זֶה תִּשְׁאֵל לְשִׁמִּי, וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב, מִנֵּיִנָּא דָא, לְמִנֵּיִנָּא קְדָמִיתָא דְקָמִיָּה, כְּדַפְרֵישְׁנָא בְּאַתְרֵיהּ.

וְרִזָּא אַתְרָא, וַיִּשְׁאֵל יַעֲקֹב וְגו' וַיֹּאמֶר לְמָה זֶה תִּשְׁאֵל לְשִׁמִּי וַיִּבְרָךְ אוֹתוֹ שֵׁם, הָא לֹא עֲתִיד, אֲלֵא בְּזִכְרוֹתָא דְזֵה, לְבָרְכֵהוּן. וְרִזָּא סְגִיָּאָה תְּנִינָא, בְּאַתְרָה דְהִיא קְרָא, אֲבָל לֹא אֲתִינָא לְקַמְן דְלֵא לְאַשְׁמוּעֵינָן הִיא קְרָא דְאַמְרָנָא, מִקָּמִיָּה דְאַמִּינָא לְךָ דְאַתְקְרִיאַת

ה) זֶה סִינֵי מִפְּנֵי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁנִּתְּנָה תּוֹרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה, (שְׁמוֹת ל"ב) כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ, (שְׁמוֹת ט"ו) זֶה אֵלֵי וְאֶנְוְהוּ. הַתּוֹרָה הֵיחָדָה יִרְדָּת מִלְּפָנֵי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

וְעֵינֵי יִשְׂרָאֵל כְּבָדוּ מִזְקֵן וְגו'. וְלָכֵן אֵינְךָ מוֹצֵא כְּמוֹתוֹ, וְכִשְׁפִּיחֵי בַּגְּלוּת כֹּל זְמַן הַחֲרִיב הַזֶּה, יִזְדַּקְנוּ, וְלֹא יוּכְלוּ לְרְאוֹת פְּנֵי שְׁכִינָה עַד שְׁתַּבָּא בְּהֶם רוּחַ אַחֲרָת.

מִכַּדְּכֵם לָכֵן נִטְמְאוּ בְּאָרֶץ הָעַמִּים וְלֹא הָיוּ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁהָיוּ צָרִיכִים לְלָמַד, וְיָשׁוּבוּ זְמַן רַב בֵּין נַכְרִים דוֹר אַחֲרֵי דוֹר וְלִמְדוּ מִדַּרְכֵיהֶם. כְּשִׁישׁוּבוּ פְּנֵי הַשְּׁכִינָה לְאַרְצָם, בַּתְּחִלָּה לֹא יוּכְלוּ לְרְאוֹת פְּנֵי שְׁכִינָה עַד שִׁיתֵן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחוֹ לָהֶם.

רְבִי חֲזִיא פְּתַח, (יחזקאל לו) וְאַתְּ רוּחִי אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם. וְאַחַר כֵּן, וְעִשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בְּחֻקֵי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ וְעִשִׂיתֶם. מֵאַחַר שִׁיתֵן רוּחוֹת בְּכֶם וְגַם קִדְשָׁה, בְּדַרְכֵי תִלְכוּ וְתִתְהַלְכוּ.

לֹא יוּכַל לְרְאוֹת. רְבִי אַבָּא פְּתַח וְאָמַר, (משלי י"ז) בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים וְרִצּוֹנוֹ כְּעַב מִלְּקוֹשׁ. כְּשִׁתְּקַבְּלוּ פְּנֵי שְׁכִינָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְיִתְעַסְקוּ בְּאוֹתָן מְרַכְבוֹת שְׁמַתָּה חַיּוֹת הָעוֹלָם.

בֹּא רְאֵה, לֹא תִמְצָא בְּפִסְטוֹקִים הִלְלוּ כֹּלֶם לְשׁוֹן אֵלֶּא לְאַנְשִׁים, (תהלים ע"א) גַּם לְשׁוֹנֵי כֹל הַיּוֹם תִּהְיֶה צְדָקְתְּךָ. וְלֹא תִמְצָא בְּפִסְטוֹקִים הִלְלוּ בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִשׁוֹם כֵּן יָשׁוּבוּ לְאַרְצָם וְיִתֵּן בְּהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחַ חֲכָמָה, לְשׁוֹנֵם תִּהְיֶה תְּמִיד. (עד כאן אינו מן הזוהר)

כֵּן יִתּוּבוֹן לְאַרְעֵהוֹן, וְיִהְיֶה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רוּחַ חֲכָמָתָא בְּהוֹן, לִישְׁנָא דְלֵהוֹן תְּהוּיִין תְּדִיר. (עד כאן

אוֹרֵייתָא זֶה. פְּתִיב, (שופטים ה) זֶה סִינֵי מִפְּנֵי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, כְּדֵ אֲתִייהִיבַת אוֹרֵייתָא עַל יְדָא דְמֹשֶׁה, (שְׁמוֹת ל"ב) כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ (שְׁמוֹת ט"ו) זֶה אֵלֵי וְאֶנְוְהוּ, אוֹרֵייתָא הוּה נְחַתַת מִן קַמִּי אֱלֵהָא דִישְׂרָאֵל.

וְעֵינֵי יִשְׂרָאֵל כְּבָדוּ מִזְקֵן וְגו', וּבְגִין דָּא, לֹא אַתְּ מִשְׁפַּח דְּכְבוֹתִיָּה, וְכַד יְהוֹן בְּגִלוּתָא כֹּל זְמַנָּא חְרוּבָא הַדִּין, סִיבּוּ. לֹא יְכַלִּין לְמַחְזֵי אִפִּי שְׁכִינָתָא, עַד דְּתִיתִי רוּחָא אַחֲרָא בְּהוֹן.

מִכַּדְּכֵם דְּנָא אִסְתְּאִיבוּ בְּאַרְעַ עַמְמֵיָא, וְלֹא הוּוּ בְּנִימוּסֵי אוֹרֵייתָא. כְּמָה דִּיהוֹן כְּהִיל לְמִיָּהָ, וְתָבוּ עֲדָנָא סְגִי בִינֵי נְכַרְאִין, דְּרָא בְּתַר דְּרָא, וְאוֹלִיפּוּ מִן אֶרְחִיָּהוֹן, כְּדֵ יִתּוּבוֹן אִפִּי שְׁכִינָתָא לְאַרְעֵהוֹן, בְּקִדְמִיתָא לֹא יְכַלִּין לְמַחְזֵי אִפִּי שְׁכִינָתָא, עַד דְּיִהִיב קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רוּחָא דִּילִיָּה לְהוֹן.

רְבִי חֲזִיא פְּתַח, (יחזקאל לו) וְאַתְּ רוּחִי אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם, לְבַתֵּר וְעִשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בְּחוּקֵי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ וְעִשִׂיתֶם, מִן כְּתֵר דְּיִהִיב רוּחִין כְּכוֹן וּקְדוּשָׁה, בְּנִימוּסֵי תִהְכוּן וְתִתְהַכוּן.

לֹא יוּכַל לְרְאוֹת, רְבִי אַבָּא פְּתַח וְאָמַר, (משלי ט"ז) בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים וְרִצּוֹנוֹ כְּעַב מִלְּקוֹשׁ, כְּדֵ יִסְבְּרוּן אִפִּי שְׁכִינָתָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיִתְעַסְקוּן בְּאִינוֹן רְתִיכִין דְּמִנְהוֹן חִינוּן דְּעַלְמָא.

הָא חֲזִי, לֹא תִשְׁפַּח בְּהֵי קְרָאֵי כְּלֵהוֹן לִישְׁנָא, אֵלֶּא לְאִינִישׁ, (תהלים ע"א) גַּם לְשׁוֹנֵי כֹל הַיּוֹם תִּהְיֶה צְדָקְתְּךָ. וְלֹא אַתְּ מִשְׁפַּח בְּהֵי קְרָאֵי בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְגִין דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רוּחַ חֲכָמָתָא בְּהוֹן, לִישְׁנָא דְלֵהוֹן תְּהוּיִין תְּדִיר. (עד כאן

וַיְחִי יַעֲקֹב וְגו', רַבִּי חַיִּיא פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה
 ס) וְעַמּוּד פְּלִים צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ
 אֶרֶץ וְגו', זָפַאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, יִתִּיר מִכָּל
 עַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, דְּקָדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא קָרָא לוֹן צַדִּיקִים. לְאַחֲסִין לוֹן
 יְרוּתַת עֲלָמִין בְּעֲלָמָא דְאַתִּי, לְאַתְעֲנַגָּא
 בְּהַהוּא עֲלָמָא, כְּמָה דְכַתִּיב, (ישעיה נח) אֲזַ
 תִּתְעַנֵּג עַל ה'. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּמִתְדַבְּקִין
 בְּגוֹפָא דְמַלְפָּא, דְכַתִּיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים
 בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח וְאָמַר, וְעַמּוּד פְּלִים צַדִּיקִים
 לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ, הַאי קָרָא רְזָא
 עֲלָאָה אִיהוּ בִּין מַחְצְדֵי חַקְלָא, דְּהָא בְּרָזָא
 דְּאַגְדָּתָא תְּנִי רַבִּי שְׁמַעוֹן. דְּאַחֲסִנַּת יְרוּתָא
 עֲלָאָה דְּהִיא אֶרֶץ, לִית מְאֵן דְּיָרִית לָהּ, בַּר
 הַהוּא דְאַקְרִי צַדִּיק. (ס"א דמאי ארץ, ולית מאן דירית לה
 בר החוה דאקרי צדיק, דהא צדיק ירית למטרוניתא ודאי) דְּהָא
 מְטְרוֹנִיתָא בִּיהּ אֲתַדְּבַקַת לְאַתְבַּסְמָא, וְצַדִּיק
 יָרִית לְמְטְרוֹנִיתָא וְדָאִי.

אוּף הַכָּא, בְּחַבִּיבוּתָא דְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְיִשְׂרָאֵל, אָמַר, וְעַמּוּד פְּלִים צַדִּיקִים,
 וּבְגִין כְּף לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ, אֲתַחְזוֹן לְיָרִית
 לְמְטְרוֹנִיתָא. מְאִי טַעְמָא אַקְרוּן צַדִּיקִים,
 וּמְאִי טַעְמָא יָרִיתִין לְמְטְרוֹנִיתָא. בְּגִין
 דְּאַתְגַּזְרוּ. כְּמָה דְתַנִּינוּן, כָּל מְאֵן דְּאַתְגַּזְרוּ,
 וְעֵייל בְּהַאי (ס"א ברית קדשָׁא וְעֵייל בְּהַאי) אַחֲסִנָּא,
 וְנָטִיר לְהַאי בְּרִית, עָאל וְאַתְדַּבֵּק בְּגוֹפָא
 דְּמַלְפָּא, וְעָאל בְּהַאי צַדִּיק. וּבְגִינֵי כְף אַקְרוּן
 צַדִּיקִים, וְעַל דָּא לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ. מְאִי
 אֶרֶץ, דָּא אֶרֶץ הַחַיִּים.

אַחֲרָר וְאָמַר, גָּצַר מְטַעֵי מַעֲשֵׂה יָדֵי
 לְהַתְפָּאָר. גָּצַר מְטַעֵי - עֲנָף
 מְאוּתָם עֲנָפִים שְׁנַטְע קָדְשׁ
 בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁבְרָא אֶת הָעוֹלָם,
 שְׁכַתוּב (בראשית ב) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים

וַיְחִי יַעֲקֹב וְגו'. רַבִּי חַיִּיא פֶּתַח
 וְאָמַר, (ישעיה ס) וְעַמּוּד פְּלִים
 צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ וְגו'.
 אֲשֵׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִכָּל אַמּוֹת,
 עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת,
 שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָא אוּתָם
 צַדִּיקִים לְהוֹרִישׁ לָהֶם יְרֻשַׁת
 עוֹלָמִים בְּעוֹלָם הַבָּא, לְהַתְעַנֵּג
 בְּאוּתוֹ עוֹלָם, כְּמֵו שְׁכַתוּב (ישעיה
 נח) אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה'. מָה הַטַּעַם?
 בְּגַלְל שְׁנֵדְבָקִים בְּגוֹפֵי שֵׁל הַמַּלְפֶּה,
 שְׁכַתוּב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים
 בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.
 רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח וְאָמַר, וְעַמּוּד
 פְּלִים צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ,
 פְּסוּק זֶה הוּא סוּד עֲלִיוֹן בֵּין
 קוֹצְרֵי הַשָּׂדֶה, שְׁהָרִי בְּסוּד
 הָאֲגָדָה שְׁנֵה רַבִּי שְׁמַעוֹן יִירָשַׁת
 הַיְרֻשָּׁה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁל אוּתָהּ אֶרֶץ,
 אֵין מִי שִׁירָשׁ אוּתוֹ פְּרַט לְאוּתוֹ
 שְׁנִקְרָא צַדִּיק. וְשֵׁל הָאֶרֶץ הוּא, וְאֵין מִי
 שִׁירָשׁ אוּתָהּ פְּרַט לְאוּתוֹ שְׁנִקְרָא צַדִּיק שְׁהָרִי
 הַצַּדִּיק יוֹרֵשׁ אֶת הַגְּבִירָה וְדָאִין שְׁהָרִי
 הַגְּבִירָה נִדְבַקַת בּוֹ לְהַתְבַּשֵּׁם,
 וְהַצַּדִּיק יוֹרֵשׁ וְדָאִי אֶת הַגְּבִירָה
 הַזֶּה.

אַף כָּאן, בְּחַבִּיבוּתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל אָמַר וְעַמּוּד
 פְּלִים צַדִּיקִים. וְלַכֵּן לְעוֹלָם יִירָשׁוּ
 אֶרֶץ, רְאוּיִים לִירֵשׁ אֶת הַגְּבִירָה.
 מָה הַטַּעַם נִקְרָאוּ צַדִּיקִים, וּמָה
 הַטַּעַם יוֹרְשִׁים אֶת הַגְּבִירָה?
 מְשׁוּם שְׁנַמְלוּ, כְּמֵו שְׁשִׁינֵינוּ, כָּל
 מִי שְׁנַמְלוֹ וְנִכְנַס (בְּבְרִית הַקְדָּשׁ וְנִכְנַס בּוֹ)
 בִּירֻשָּׁה זֶה וְשָׁמַר אֶת הַבְּרִית הַזֶּה,
 נִכְנַס וְנִדְבַק בְּגוֹפֵי הַמַּלְפֶּה וְנִכְנַס
 בְּצַדִּיק זֶה, וְלַכֵּן נִקְרָאוּ צַדִּיקִים,
 וְעַל כֵּף לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ. אֵיזוֹ
 אֶרֶץ? זֶה אֶרֶץ הַחַיִּים.

חֹזֵר וְאָמַר, גָּצַר מְטַעֵי מַעֲשֵׂה יָדֵי
 לְהַתְפָּאָר. גָּצַר מְטַעֵי - עֲנָף
 מְאוּתָם עֲנָפִים שְׁנַטְע קָדְשׁ
 בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁבְרָא אֶת הָעוֹלָם,
 שְׁכַתוּב (בראשית ב) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים

גן בעדן מקדם, וארץ זו היא אחד מהם, ומשום כך נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

דבר אחר ועמוך פלם צדיקים - זה יעקב ובניו שינרדו מצרימה בין עם קשי ערף, ונמצאו כלם צדיקים, ולכן כתוב לעולם יירשו ארץ, שמשם עלו לרשת את הארץ הקדושה.

ויחי יעקב בארץ מצרים. למה פרשה זו סתומה? רבי יעקב אמר, בשעה שמת יעקב, נסתמו עיניהם של ישראל. רבי יהודה אמר, שאז ירדו לגלות והשתעבדו בהם.

רבי שמעון אמר, מה כתוב למעלה? וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד, וכתוב ויחי יעקב, שלא ראוי להפריד בין זה לזה. מה הם עומדים בתפנוקים של מלכים ומקבלים לעצמם ענג וכסופים, אף יעקב גם עומד בתפנוקי מלכים בענג וכסוף לעצמו, לא נפרד זה מזה.

וכאן נקרא ויחי, שהרי כל ימיו לא נקרא ויחי, משום שכל ימיו היו בצער, בצער נמצאו, כתוב עליו (איוב א) לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רגז. אחר שינרד למצרים נקרא ויחי. ראה את בנו מלך, ראה את כל בניו צדיקים וכלם בתפנוקי ותענוגות העולם, והוא יושב ביניהם כגון טוב ששוקט על שמריו, ואז נקרא ויחי יעקב, ולא הפריד בין ויפרו וירבו מאד לבין ויחי יעקב, וכך ראוי.

שבע עשרה שנה. מה הטעם שבע עשרה שנה? אלא אמר רבי שמעון, כל ימי יעקב היו בצער. בצער עבר אותם בהתחלה. בין שראה את יוסף והיה עומד לפניו,

עלמא דכתיב, (בראשית ב) ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדם, והאי ארץ חד מנייהו. בגיני כך, נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

דבר אחר, ועמוך פלם צדיקים, דא יעקב ובניו דנחתו למצרים בין עם קשי קדל, ואשתפחו כלהו זפאין. ובגין כך כתיב, לעולם (דף רטו ע"ב) יירשו ארץ דמתמן סליקו לירית ארעא קדישא.

ויחי יעקב בארץ מצרים, אמאי פרשתא דא סתימא. רבי יעקב אמר, בשעתא דמית יעקב, אסתימו עיניהון דישראל. רבי יהודה אמר, דכדין נחתו לגלותא, ואשתעבידו בהון.

רבי שמעון אמר, מה כתיב לעילא, וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד. וכתיב ויחי יעקב, דלא אתחזי לאפרשא בין דא לדא. מה אינון קיימי בתפנוקין דמלכין, וקבילו ענוגא וכסופין לגרמיייהו. אוף יעקב נמי, קיים בתפנוקי מלכין, בענוגא וכסופא לגרמיה, לא אתפרש דא מן דא.

והכא אקרי ויחי. דהא כל יומיו לא אקרי ויחי, בגין דכל יומיו בצערא הו, בצערא אשתפחון, עליה כתיב, (איוב ג) לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רגז. בתר דנחת למצרים, אקרי ויחי. חמא לבריה מלכא, חמא לכל בניו צדיקין, וכלהו בתענוגי ותפנוקי עלמא, והוא יתיב ביניהון פחמר טב דיתיב על דורדייה, כדין אקרי ויחי יעקב. ולא פריש בין ויפרו וירבו מאד לוויחי יעקב, והכי אתחזי.

שבע עשרה שנה, מאי טעמא שבע עשרה שנה. אלא אמר רבי שמעון,

כשיַעֲקֹב מִסְתַּכֵּל בְּיוֹסֵף, הִיָּה נִשְׁלָם בְּנִפְשׁוֹ כְּאִלּוּ רָאָה אֶת אִמּוֹ שֶׁל יוֹסֵף, שִׁיפִיּוֹ שֶׁל יוֹסֵף דּוֹמָה לְיִפְיָהּ שֶׁל רַחֵל, וְהִיָּה מִדְּמָה בְּעֵצְמוֹ כְּמוֹ שְׂלֵא עֵבֶר עָלָיו צֶעֶר בְּיָמָיו.

וּבְשִׂיּוֹסֵף נִפְרַד מִמֶּנּוּ, אִזּוֹ הַחֲקִים בּוֹ, לֹא שְׁלוֹתֵי וְלֹא שְׁקֻטֵי וְלֹא נַחֲתֵי וַיָּבֵא רָגֹז, שְׁנָה הִיָּה קִשָּׁה לְיַעֲקֹב מִכָּל מַה שֶּׁעֵבֶר. וּבְזִמְנֵי שִׂיּוֹסֵף נִפְרַד מִמֶּנּוּ מַה כְּתוּב? (בראשית לו) יוֹסֵף בֶּן שֶׁבַע עָשָׂרָה שָׁנָה הִיָּה רֹעֵה וְגו'. וְכָל יָמֵי יַעֲקֹב לֹא הָיָה לוֹ צֶעֶר כְּזֶה, וְהָיָה בּוֹכָה כָּל יוֹם עַל אוֹתָן שֶׁבַע עָשָׂרָה שָׁנָה שֶׁל יוֹסֵף.

מַה הַשִּׁיבוֹ לוֹ? (שם מו) וְיוֹסֵף יֵשִׁית יָדוֹ עַל עֵינָיִךְ. הֲרֵי לָךְ שֶׁבַע עָשָׂרָה שָׁנִים אַחֲרוֹת בְּעֵנּוּגִים וְתַפְנוּקִים וְהִנָּאוֹת וְכִסּוּפִים. זֶהוּ שְׁכַתוּב וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאַרְצָן מִצְרַיִם שֶׁבַע עָשָׂרָה שָׁנָה וְגו'. שְׁנֵינּוּ, שֶׁכָּל אוֹתָן שָׁנִים שֶׁכִּינֵת כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָאָה עִמּוֹ, וְלָכֵן אֵלֵינוּ נִקְרָאוּ חַיִּים.

בֹּא רָאָה, כְּתוּב וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם. נִרְאָה הִיָּה שֶׁבַתְחִלָּה מִתְּחִלַּת הַיְתָה אוֹתָהּ הַרוּחַ שָׁלוֹ וְלֹא הִיָּה מִתְּכַוֵּן לְקַבֵּל רוּחַ אַחֲרָת, שֶׁהֲרֵי רוּחַ שְׁלֹמֹעֲלָה לֹא שׁוֹרָה בְּרִיקְנוּת. אָמַר רַבֵּי יוֹסֵי, שֶׁכִּינָה לֹא שׁוֹרָה אֶלָּא בְּמִקּוּם שְׁלֵם, וְלֹא בְּמִקּוּם חֶסֶר, וְלֹא בְּמִקּוּם פְּגוּם, וְלֹא בְּמִקּוּם עֲצוּב, אֶלָּא בְּמִקּוּם שֶׁהַתְּכַוֵּן בְּמִקּוּם שְׂמֻחָה, וְלָכֵן בְּכָל אוֹתָן שָׁנִים שִׂיּוֹסֵף נִפְרַד מֵאֲבִיו וַיַּעֲקֹב הִיָּה עֲצוּב, לֹא שֶׁרָתָה בּוֹ שֶׁכִּינָה.

שְׁנֵינּוּ, אָמַר רַבֵּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבֵּי אַבָּא, כְּתוּב (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לִפְנֵי בְּרִנָּה. לְהוֹצִיא, שְׂאִין עֲבוֹדַת הַקְּדוֹשׁ

כָּל יוֹמָיו דִּיעֲקֹב בְּצַעֲרָא הוּו, בְּצַעֲרָא אַעֲבַר לוֹן בְּקַדְמֵיתָא, פִּיּוֹן דְּחֵמָא לְיוֹסֵף, וְהוּוה קָאִים קַמֵּיהּ, כַּד יַעֲקֹב מִסְתַּכֵּל בְּיוֹסֵף, הָוָה אֲשַׁתְּלִים בְּנִפְשֵׁיהּ, כְּאִילוּ חֵמָא לְאִמֵּיהּ דְּיוֹסֵף. דְּשִׁפִּירוּ דְּיוֹסֵף דְּמֵי לְשִׁפִּירוּ דְּרַחֵל. וְהוּוה דְּמֵי בְּגַרְמֵיהּ כְּמָה דְּלֹא אַעֲבַר עָלֵיהּ צַעֲרָא בְּיוֹמוֹי.

וְכַר יוֹסֵף אֲתַפְרֵשׁ מִגְּנֵיהּ, כְּדִין אֲתַקִּיִּים, לֹא שְׁלוֹתֵי וְלֹא שְׁקֻטֵי וְלֹא נַחֲתֵי וַיָּבֵא רָגֹז. דְּדָא קִשָּׁא לִיָּה לְיַעֲקֹב מִכָּל מַה דְּעֵבֶר, וּבְזִמְנָא דֵאֲתַפְרֵשׁ יוֹסֵף מִגְּנֵיהּ, מַה כְּתוּב, (בראשית לו) יוֹסֵף בֶּן שֶׁבַע עָשָׂרָה שָׁנָה הִיָּה רֹעֵה וְגו'. וְכָל יוֹמֵי דְיַעֲקֹב, לֹא הָוָה לִיָּה צַעֲרָא כְּהֵאֵי, וְהוּוה כְּכִי כָּל יוֹמָא לְאִינוּן שְׁבַע עָשָׂרָה שָׁנָה דְּיוֹסֵף.

מֵאֵי קִאֲתִיבּוּ לִיָּה, (בראשית מו) וְיוֹסֵף יֵשִׁית יָדוֹ עַל עֵינָיִךְ, הָא לָךְ שֶׁבַע עָשָׂרָה שָׁנָה אַחֲרֵינוּן, בְּעֵנּוּגִין וְתַפְנוּקִין וְהִנָּאוֹת וְכִסּוּפִין. הָדָא הוּא דְכְּתוּב וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאַרְצָן מִצְרַיִם שֶׁבַע עָשָׂרָה שָׁנָה וְגו'. תְּנָא, כָּל אִינוּן שְׁנֵינּוּ, שְׁכִינְתָא יִקְרָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עִמֵּיהּ אֲשַׁתְּפַחָא, וּבְגִין כֶּף חַיִּים אֲקָרוּן.

הָא חֲזִי, כְּתוּב וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם, אֲתַחֲזִי דְהָא בְּקַדְמֵיתָא מִיַּת הָוָה הִהוּא רוּחָא דִּילֵיהּ, וְלֹא הָוָה מִתְּכַוֵּן לְקַבֵּל רוּחָא אַחֲרָא. דְּהָא רוּחָא דְלַעֲיִלָּא, לֹא שְׂרִיא בְּרִיקְנָא. אָמַר רַבֵּי יוֹסֵי, שְׁכִינְתָא לֹא שְׂרִיא אֶלָּא בְּאֲתַר שְׁלֵם, וְלֹא בְּאֲתַר חֶסֶר, וְלֹא בְּאֲתַר פְּגִים, וְלֹא בְּאֲתַר עֲצוּב, אֶלָּא בְּאֲתַר דֵּאֲתַפּוּוֹן, בְּאֲתַר חֲדוּ. וּבְגִין כֶּף, כָּל אִינוּן שְׁנֵינּוּ דְּיוֹסֵף אֲתַפְרֵשׁ מֵאֲבוּי, וַיַּעֲקֹב הָוָה עֲצוּב, לֹא שְׂרִיא בֵּיהּ שְׁכִינְתָא.

תְּנָא, אָמַר רַבֵּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבֵּי אַבָּא, כְּתוּב (תהלים ק) עֲבָדוּ אֶת ה'

ברוך הוא אלא מתוך חדוה. שאמר רבי אלעזר, אין שכינה שורה מתוך עצבות, שכתוב (מלכים-בב א) ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן. מנגן מנגן שלש פעמים לשם מה? כדי לעורר רוח משלמות הכל, שהוא רוח שלם. אמר רבי אבא, שם שנינו, הכל נמצא מארבעה צדדים, וכל השרשים של העליונים והתחתונים בהם אחוים, ושנינו, זה נכנס וזה יוצא, זה סתום וזה מפרש, אחוה אחד בחברו, והם אבות הכל.

רבי שמעון אמר, (דברים ט) רק באבתיך חשק ה'. כתוב באבתיך, ממש שלשה, ומשמע שכתוב רק - רק ממש, ומאלה גפרדים ונאחזים כל שאר האחרים ועולים השם להתעטר.

שנינו, אמר רבי יוסי, מן היום שהתעלה רבי שמעון מהמערה, הדברים הללו לא נתכסו מן החברים ובסודות עליונים היו מסתגלים ומתגלים מביניהם, כאלו שנתנו באותה שעה בהר סיני, אחר שמת כתוב (בראשית ה) ויסכרו מעינות תהום וארבות השמים, והיו החברים מרחשים דברים, ולא מתקיימים בהם.

שיום אחד היה יושב רבי יהודה על פתחה של טבריה וראה שני גמלים שמעלים בגדי צמר מעל הכתפים. נפל המשא של בגדי הצמר, ובאו צפרים, ועד שלא הגיעו עליהם, התבקעו.

אחר כך באו כמה צפרים, והיו הולכים אחריהם, ושהו [והקו] אותם בסלע, ולא התבקעו, והיו צוחים להם ולא היו גפרדים.

בשמחה באו לפניו ברננה. לאפקא, דלית פולחנא דקדשא בריך הוא, אלא מגו חדוה. דאמר רבי אלעזר, לית שכינתא שריא מגו עצבות, דכתיב (מלכים ב ג) ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן. מנגן מנגן תלת זימני אמאי. בגין לאתערא רוחא משלימותא דכלא, דהוא רוח שלימא.

אמר רבי אבא, תמן תנינן, מארבע סטרין פלא אשתפח, וכל שרשין דעלאין ותתאין בהו אחידן. ותנא דא עייל ודא נפיק דא סתים ודא פריש, אתאחד חד בבחרתה, ואינון אבהן דכלא.

רבי שמעון אמר, (דברים ט) רק באבתיך חשק ה', כתיב באבתיך, ממש תלתא, ומשמע דכתיב רק, רק ממש, ומאלין מתפרשן ומתאחדן כל שאר אחרנין, וסלקין שמא לאתעטרא.

תנא, אמר רבי יוסי, מן יומא דאסתליק רבי שמעון מן מערתא, מלין (אלין) לא אתפסין מן חבריא, ורזין עלאין הוו מסתפלן ואתגליין מביניהו, כאלו אתייהבו ההיא שעתא בטורא דסיני. בתר דשכיב כתיב, (בראשית ח) ויסכרו מעינות (ד) ויהו תהום וארובות השמים, והוו חבריא מרחשן מלי, ולא מתקיימי בהו.

דיומא חד הוה יתיב רבי יהודה, אפתחא דטבריה, וקמא תרי גמלי, דסלקי קטפירא מעלוי דכתפין, נפל מטולא דקטפירא, ואתו צפרי. ועד לא מטו עליהו, אתבקעו.

לבתר אתו כמה צפרין, והוו אזלי עליהו, ושרו (גא ושריא) לון בטרטישא, ולא מתבקעין. והוו צווחין לון,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מהפך!

בכל תרומה שאתם תורמים לארגון או למפעל אינכם יודעים להיכן מופנים המשאבים הכספיים, האם הכסף הולך נטו לצדקה? האם הכסף שהוצאתם וחסכתם כשביל התרומה אכן הגיע למטרה?

במפעל הזוהר העולמי אתם תורמים יודעים במאה אחוז נטו שנספכם מנוצל למטרה, כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס. אתם מוזמנים בצרכונם את מספר העלונים שיופספו, ולפי הזמנתכם יוצא לאור עוד ועוד אלפי עלונים. והכל במסגרת סמלי, שתעבירו ישירות לבית הדפוס.

למרות: 0548-436784

ישנה אפשרות לרשום על העלון לעילוי נשמת או לזכות היתום וזכונה

ברשותנו עלונים רבים מוכנים לדפוס ואינם מודפסים בגלל חוסר תקציב, הרמתו ותרמו בעין יפה.

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסללה		סוג חשבון	מספר חשבון					
בנק	סניף		1	2	3	4	5	
קוד מוסד			אסמכתא/קוד מזהה של המלך בחברה					
4	7	6	9	5				

לכבוד בנק _____

סניף _____

כתובת הסניף _____

אני/הח"מ _____ (שם בעלי החשבון כמספר הבנק)

מס' זהות _____

מיקוד _____

טלפון _____

עיר _____

רחוב _____

נותנים לכם בה הוראה לחיוב את חשבוננו הריב' בסופיס, בה תרומה בסיסית וכמעדי שיופספו לכם מדי פעם במסגרת אמיגעי מנג'ט, ע"י עזן דהתחון"ם כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".

1. ידוע לילינו כי:
 - א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה פומי/מאטנו בככתב לבנק ועדן ידוען ה"תחון"ם שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מותו הוודעה בבנק וכן, וניתנת לביטול ע"י הוראת כל ידון.
 - ב. ה"תחון"ם/רשאי/ם לבעל חשבון ראשי/ם לבעל חשבון סניף, שהודעה על כך תופיע על ידינו לבנק בככתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
 - ג. ה"תחון"ם/רשאי/ם לבעל חשבון, לא יודע מתשעים ימים מועד החיוב או אלו/ה/ג/כ/כ, כי החיוב אינו תואם את המעידים או האומנים שנכבדו בככתב ההרשאה, אם וכקבו.
2. ידוע לילינו כי הפרטים שציינו בככתב ההרשאה ופוליו, הם נכונים שעלינו להסדיר עם המוסב.
3. ידוע לילינו כי מסופי החיוב ע"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכל יום תישלח לילינו ע"י הבנק הודעה מיוחדת גינן חיובים אלה.
4. הבנק יפגע בחתום להוראות בככתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו.
5. הבנק רשאי להתייעצו/ן מן הסדר המפורט בככתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סביב ביטוח לכך, ויודיע לילינו על כך מיד לאחר קבלת המלצת, תוך ציון הסיבה.
6. ג. נא לאשר ל"ען דהתחון"ם בספח המחובר, לקבלת הוראות אלו מפני/מאטנו.

פרטי ההרשאה	מספר פעמים	מתאריך	עד תאריך
לימוד לילה שלם	שעה בכותל נה26	שעה בקבר רחל נה36	שעה ברביש"י נה36
לימוד לילה שלם	בכותל נה312		
לימוד שעה			(3 המקומות) נה98

חתימת בעל/י החשבון

קוד מסללה		סוג חשבון	מספר חשבון				
בנק	סניף		1	2	3	4	5
קוד מוסד			אסמכתא/קוד מזהה של המלך בחברה				
4	7	6	9	5			

אישור הבנק

לכבוד "עזן דהתחון"ם" (שם' זוהר פ' כר) _____

בית שמש _____

קבלנו הוראת מ' _____ לכבוד חיובים בסכומים ובמעדיים שיופספו באמצעי מנג'ט שתציינו לנו מדי פעם במסגרת אמיגעי מספר החשבונות בבנק ויהי נוקב בהם, והכל בהתאם למפורט בככתב ההרשאה.

רשמנו לפניו את ההוראות ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה עלנו הוראה ביטול בככתב על ידי בעל/י החשבון, או לא עד לאישור אלו/ה/ג/כ/כ, לפי החשישי שנחתם על ידיכם.

תאריך _____

בכבוד רב,

בנק _____

סניף _____

חתימה וחותמת הסניף _____

התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעי' 64

על כן מבקש לחזק את תקנת הרמח"ל זצ"ל, בשנת תשע"ו שהיא שנת הגאולה על פי שיעורים אלו בכל מקום לימוד בישיבה, בכלול לבית מדרש, ובכל אחר ואחר. להרמח"ל היה, כידוע, נשמת משיח צדקינו, וידע את הסוד איך לקרב הגאולה.

מזמן נין החמה עד צאת הכוכבים 12 שעות ברציפות מתקיימים שיעורי זוהר המפולקים על ידי אברכים, כשאברך אחד מסיים מתחיל השני ללא הפסק ביניהם, שלפי הרמח"ל תקנה זו תקרע גזירות קשות ותמנע אסונות.

מקומות בהם מתקיימים כבר שיעורי זוהר 12 שעות ברציפות:

1. ירושלים: כותל המערבי.
2. מירון: ציון הרשב"י.
3. בית לחם: קבר רחל.
4. חברון: מערת המכפלה.
5. טבריה: ישיבת מאורות רפאל.

לתרומות בכרטיס אשראי
0548-436784

נא להזכיר אחר הלימוד
 שם _____ שם האם _____